

LES 10 DEL MATÍ, HORA BLAVA

*Amb els cabells desfets i els braços lliures,
obro el cantell de portes i finestres.
El sol entra besant les parets blanques
i fuig la pols en giravolts de febre.
Ratllas de llum em fiblen les parpelles
i un núvol em fa adéu amb cercles màgics.
Si l'espòs és absent, jo sento els passos
que em trepitgen el cor amb el seu caire.
Poso flors en els angles de les hores,
i alliso els plecs de les cortines blanques.
La flonja soledat de les estances
encomana la pau als lliris d'aigua.*

*I jo t'espero amat! dintre la calma
del matí assolellat, mentre tu ets fora
del meu desig d'enceses esperances!*

MIGDIA... HORA D'ARGENT

*Jo et tinc, amat, davant la meva taula
blanca de fil, amb porcellanes rosa.
El perfum de les dàlies que coronen
el centre de cristall tallat de prismes,
ens recorda l'ardència d'unes hores
en un jardí d'enceses remembrances.*

*Una copa entre els dits, vermella d'ombres,
fa un tremolor de sang en els teus llavis,
i una gota d'enyor et queda tensa
entre les dents... trencant el bes de l'aire!*

L'HORA GROGA. 4 DE LA TARDA

*La tarda és feta de metall i nacre
i jo camino dins de l'hora vaga.
Reposa en la tonada del setembre
el cor policromat de les botigues.
Veig la gent carregant la seva forma
en el bagatge inútil dels seus somnis.
Jo visc del teu record i l'esperança
dels teus ulls amb anelles de misteri.
I les hores d'absència se'm fan vives
mentre els meus passos sense rumb em porten
poc a poc fins a l'angle del teu viure.*

CAP AL TAR... HORA MALVA

*L'hora és de malva i cristall. La rodona
de la llum que s'escola en el nervi despert,
ens porta lluny... dins l'estrella que vola
d'un cap al tard, quan el viure és obert
i el pensament es deslliga del rostre,
i un desig nou ens abriga la pell...
i a poc a poc ens fiquem sota el sostre
per retrobar un altre ritme novell.*

NIT... L'HORA IMMÒBIL

*Diga'm, amat; si ja em tens dins de l'ombra
del teu desig. Què em durà la claror?
Què em portarà l'abraçada i la rosa?
Quina cançó em cantarà cada cosa
que m'acompassi l'estrella i l'enyor?
Si dins dels braços hi porto lligada
una garlanda de febre i neguit...
Deixa que l'hora se'm quedi aturada
com un estel en l'esclatxa del pit.*

MARIA CASTANYER

FLOR NATURAL DELS JOCS DE LA PLAÇA DE LA LLANA

Maria Castanyer, la poetessa gironina, l'obra de la qual té una vigorositat, una contenció i una profunditat exemplars, acaba de guanyar el màxim guardó en els jocs florals barcelonins de la Plaça de la Llana.

PRESENCIT se'n fa un veritable honor d'aquesta merescuda distinció a la nostra poetessa. Diem "nostra" amb tot l'orgull de gironins i d'amics. Una vegada més ens dona la mostra del que ella pot fer i del lloc que ja ocupa dintre les lletres catalanes. Maria Castanyer no s'adorm, però, entre llorers, sabem que treballa, que treballa molt, que cada vegada escala un nou rengle i que el nom de Girona anirà sempre unit als seus èxits ja que Maria Castanyer és i serà sempre gironina. No hi fa res que la distància ens separi d'ella, ella no ens ha deixat mai, i el títol de gironina sempre el llueix amb orgull i amor. PRESENCIA té el goig avui de dedicar-li la seva pàgina "En Català" i es complau publicant el poema que ha obtingut aquesta Flor Natural, que posa una vegada més el nom de la nostra poetessa en el pinacle, ben merescut, per cert, que ella ha anat pujant a poc a poc, des d'aquell primer guardó que en uns Jocs Florals de Girona li va ésser atorgat amb una Viola de Plata, quan encara ningú no sabia que una nova poetessa havia nascut a les nostres lletres.

ATENEA